

"Ana, şəhid olsam, başını dik tut"

Dünyanın ən müqəddəs duyğusudur Vətən sevgisi. Bircə anda bütün hissələrin, arzuların, xəyalların önünə keçə bilir. Can dərdini, ölüm qorxusunu yenir. Uğrunda ömrünün ən gözəl çağlarında şəhadəti yolunu seçir Vətən oğulları...

Onlardan biri idi Vüsal Zakir oğlu Teymurov. O, 1991-ci il martın 4-də Bakı şəhərində dünyaya gəlib. Ailədə üç uşaq olublar. Vətən müharibəsi şəhidi Vüsalın anası Nahidə Teymurova qəhrəman oğlunun uşaqılıq illərini nisgil dolu təbəssümlə yada salır: "Evimizin sonbeşiği idi Vüsal. Özünü hamıya istədirdi. Şən, dəcəl, erköyün uşaq idi. Ancaq mən ona heç əziyyət çəkmədim. Bağçaya qoydum. Çalışdım ki, ailəni dolandıraq. Həyat yoldaşım da Bayılda hərbi hissədə işləyirdi".

Vüsal çox fəal, öyrənməyə maraqlı uşaq olub. 1997-ci ildə Bakı şəhərində T.Məmmədov adına 239 nömrəli tam orta məktəbə gedib. Anası Nahidə xanım danışır ki, Vüsal məktəbdə də fərqlənirdi: "Hər yerdə istiqanlılığı, zərəfatı ilə özünü sevdirdi. Məktəbin sevimli şagirdlərindən idi. Müəllimləri ondan çox razı idilər. Dərslərini əla qiymətlərlə oxuyurdu. Məktəbdə keçirilən tədbirlərdə fəal iştirak edirdi. Şəhidlərimiz barəsində yazılmış şeirlər, mahnılar oxuyur, onların məzarlarını ziyarətə gedirdi və çox təsirlənirdi. Deyirdi ki, ana, mən də əsgər gedib şəhidlərimizin qisasını alacam. Balam o vaxtdan vətənpərvər idi".

Haqsızlıqla barışmayan igid

Vüsal uşaqılıqdan çox zəhmətkeş olub. Dərslərini yaxşı oxumaqla bərabər, idmanla da maraqlanıb. Kiçik yaşlarında futbolla məşğul olub. Nahidə xanım xatırlayır: "Müəllimləri deyirdilər ki, onu futbola göndərməyin, qoyun oxusun. Ona repetitor da tutmadım, özü hazırlayıb ali məktəbə qəbul oldu. Çox savadlı idi".

2008-ci ildə orta məktəbi bitirən Vüsal Teymurov Azərbaycan Kooperasiya Universitetinin Gömrük işinin təşkilat fakültəsinə daxil olub. 2012-ci ildə ali təhsilini tamamlayıb. Müddətli həqiqi hərbi xidmətə çağırılıb. 2012-2013-cü illərdə Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin "N" sayılı hərbi hissəsin-

də xidmət edib. Manqa komandiri olub. Nümunəvi xidmətə görə təşəkkür alıb.

Erməni vandallarının torpaqlarımızı işğal altında saxlamaları ilə barışmırdı. Düşmənin silahlı qüvvələrinin hərbi mövqelərini və mülki əhalinin yaşayış məntəqələrini intensiv atəşə tutmaları, təxribatlar törətmələri onu hiddətləndirirdi. Nahidə xanım söyləyir ki, general-mayor Polad Həşimov şəhid olandan sonra Vüsal çox həyəcanlı idi. Bir yerdə qərar tuta bilmirdi. Deyirdi ki, buna necə dözək?! Generalımızın qisası mütləq alınmalıdır. Vətən müharibəsi başlayandan isə Vüsal səbirsiz olmuşdu. Televizorda verilən xəbərləri diqqətlə izləyirdi. Cəbhəyə yola düşməyi günü gözləyirdi. Nəhayət, o gün gəldi. Vüsal mənə müharibəyə gedəcəyini söyləyəndə həyəcanlandım. Dedi ki, ana, mən səninlə nəfəs alıram, amma vətənimiz də önəmlidir. Ağladım. Dedim ki, anan qurban, gedirsən, bircə sənə nəşə olar..."

Nahidə xanım oğlu ilə son görüşündən danışır: "Oktyabrın 5-də səhər qardaşı Ruslanla birlikdə hərbi komissarlığa yollandı. Nə bacısını, nə məni qoydu onu yola salmağa gedək. Evdən çıxanda dedi ki, səhər yeməyini hazırla gəlirəm. Biz elə bildik ki, qayıdıb gələcək. Yemək hazırladım, gözlədim gəlmədi... Böyük oğlum Ruslan qayıtdı. Dedi Vüsal müharibəyə getdi".

Vüsal Teymurov cəbhədən evə zəng edəndə çox danışa bilmirdi. Müharibənin ağır-acılarını bürüzə verməməyə söz göstərsə də, səsi həyəcanlı gəlirdi. Ata-anasını, bacı-qardaşını sağıtləşdirməyə çalışırdı, "Hər şey yaxşıdır", - deyirdi. Müharibə, döyüşlər barə-

də heç nə söyləmədi. Deyirdi ki, ana, bilirəm buralarda nələr var... gələndə danışacağam. Bir də doğulub-böyüdü-yü Badamdardan, eləcə də bütün Azərbaycan cəbhəyə gedən oğulların taleyi ilə maraqlanırdı. Hər zəngində soruşurdu: "Neçə şəhidimiz var? Badamdara neçə şəhid gəlib?" Anasına deyirdi ki, dua elə hərbiçilərimiz salamat evlərinə qayıtsınlar.

Oktyabrın 29-da, bacısı Könülün ad günündə zəng vurdu, təbrik etdi. Sevinə-sevinə hansısa yüksəkliyi aldıklarını söylədi: "Könül, sənin ad gününə bir yüksəkliyi hədiyyə etmişəm. Hərbi sirdir deyər adını demirəm".

Cəsur döyüşçü

Nahidə xanım deyir, Vüsalın döyüş yoldaşları gəlir, onun barəsində elə xoş sözlər deyirlər ki, bizi qürurlandırır... "Danışır ki, Vüsal bacardığı qədər hər kəsin köməyinə çatmağa, yaralanmış silahdaşlarının qayğısına qalmağa tələsirdi. Yaşayış məntəqələrini azad edərkən o, boş qalmış apteklərə girib müxtəlif dərmanlar, ağrıkəsicilər, digər tibbi ləvazimatlar götürür, çantasına yığırdı. Döyüş yoldaşları yaralandıqda onlara imkan daxilində ilkin tibbi yardım göstərirdi".

Noyabrın 1-də anasına zəng vurub halallıq istəyib. Nahidə xanım hər gün dönə-dönə xatırladığı o söhbətlərindən danışır: "İstəməzdmi mən ağlayam. O gün: "Ana, mənə görə heç vaxt kədərilmə, şəhid olsam, başını dik tut, qayıtsam qəhrəman kimi qayıdacağam", - dedi. Bu, Vüsalın son zəngi oldu. Oğlum bizə söyləmişdi ki, üç-dörd gün zəng etməsəm, narahat olmayın. Ona görə də dörd gün rahat idim. Sonrakı günlər ondan xəbər ala bilməyəndə özümə yer tapa bilmədim".

Onlar Şuşa istiqamətində Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin arxasınca gediblər. Üç gün ac, susuz yolda olublar. Nahidə xanım Vüsalın döyüş yoldaşlarından eşitdiklərini danışır: "Vüsal Şuşada heç vaxt olmasa da, döyüş yoldaşlarına istiqamət verib, yol göstərirdi. Onlar Şuşa istiqamətində irəlilədikləri zaman üç dəfə pusqaya düşüblər. Daşaltını keçdikdən sonra səkkiz saat mühasirədə qalıblar. Vüsal əvvəldən qorxu bilməzdi. Döyüş yoldaşları danışır ki, oğlum mühasirədə də əhvalını pozmayıb. Yəni zərəfat edib, deyib-gülüb, döyüş yol-

daşlarını da ruhlandırır. Beləcə, pusqudan çıxıblar. Döyüş taktikasına uyğun olaraq, altı döyüşçü başqa yolla gediblər. Onların biri də Vüsal olub. Son damla qanlarınadək vuruşublar. Vüsal snayperə tuş gəlib. Əvvəl ayağından vurulsa da, ayaq üstə qalxıb. Növbəti güllə ürəyindən dəyib. Kəlməyi-şəhadətini deyib, gözlərini yumub".

Nahidə xanım gözyaşları ilə xatırlayır o günləri. Gözləri telefonda, qulaqları səsdə olub. Vüsalın zəngini gözləyiblər. Nahidə xanım xatırlayır: "Noyabrın 8-i idi. Çox narahat idim. Qızım gildəydim. Yuxu məni aparıb. Gördüm ki, Vüsal gəlir. Dedi ki, ana, mənə su ver. İri şüşə bardağı üç dəfə su ilə doldurub verdim, içdi. Mənə əl elədi: "Ana, mən gədirəm", - dedi. İstədim onu qucaqlayım. Qoymadı... Birdən ayıldım. Qızıma dedim ki, Vüsal şəhiddi. Soruşdu ki, ana, kim sənə dedi? Cavab verdim ki, yuxuda gördüm Vüsalı. Haralara zəng etmədik... Dedilər ki, əlaqə yoxdur, məşin getmir, telefon işləmir. Noyabrın 13-də isə bizə zəng edib xəbər verdilər ki, Vüsal şəhid olub".

Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin əsgəri Vüsal Zakir oğlu Teymurov yağı düşmənin işğalı altında olan Füzuli, Xocavənd, Cəbrayıl, Zəngilan, Qubadlı və Şuşa rayonlarının azadlığı uğrunda gedən döyüşlərdə igidliklə vuruşub. Noyabrın 8-də Şuşa şəhəri istiqamətində gedən döyüşlərdə şəhid olub. Vüsal Teymurov ölümündən sonra "Vətən uğrunda", "Qubadlıın azad olunmasına görə", "Şuşanın azad olunmasına görə", "Füzulinin azad olunmasına görə", "Döyüşdə fərqlənməyə görə" medalları ilə təltif olunub.

Arzuları çox idi. İxtisası üzrə iş tapıb işləmək istəyirdi. Sevdidi qız vardı. Toy edib, xoşbəxt ailə qurmaq arzusunda idi. Anasına sevdidi qızdan danışır: "Deyirdim ki, anan qurban, qoy bir dəfə gedim qızgilə. Razılıq vermirdi ki, böyük qardaşım subaydı, həm də iş düzəlməyənə... Müharibəyə gedəndə dedi ki, ana qayıdım, əvvəl Ruslanı evləndiririk, beş ay sonra da mən evlənərəm. Sevdidi qız Vüsal dəfn olunduğu gün bizə gəldi... Mənim balam kimi oğullar Vətən sevgisini ailəsindən, sevdidiyindən üstün tutdular".

Zöhrə FƏRƏCOVA,
"Azərbaycan"